

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w G., II Wydział Karny

w składzie: Przewodniczący sędzia Bogumiła Dzięciołowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Bajerska

przy udziale oskarżyciela – A. B.

po rozpoznaniu w dniach 12 czerwca 2019 r., 4 października 2019 r., 14 lutego 2020 r., 24 listopada 2020 r., sprawy przeciwko

A. O. c. J. i T. z domu K., ur. (...) w J., zam. (...)-(...) G. ul. (...), PESEL: (...)

obwinionej o to, że:

w K. przy ul. (...) będąc Prezesem Zarządu odpowiedzialnym za prowadzenie agencji (...) z o. o z siedzibą w K. przy ul. (...), świadcząca usługę w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego nie przedstawiła osobom pp.: K. K. w dniu 28.02.2018 r., W. M. (1) w dniu 28.02.2018 r., W. D. w dniu 19.02.2018 r., A. H. (1) w dniu 23.03.2018 r., G. P. w dniu 19.03.2018 r., P. P. w dniu 09.03.2018 r., P. S. w dniu 09.01.2018 r., M. R. w dniu 09.01.2018 r., W. M. (2) w dniu 09.01.2018 r.

i w dniu 19.02.2018 r. podejmującym pracę za granicą u pracodawców zagranicznych na piśmie informacji o kosztach, opłatach i innych należnościach związanych z kierowaniem do pracy oraz podjęciem i wykonywaniem pracy, **tj. o czyn z art. 121c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r.**

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2018 r. poz. 1265 ze zm. oraz z 2018 r. poz. 1669) w zw. z art. 19d ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2018 r. poz. 1265 ze zm. oraz z 2018 r. poz. 1669)

o r z e k a :

1. w ramach zachowań zarzuconych we wniosku o ukaranie obwinioną **A. O.** uznaje za winną tego, że:

a) w dniu 23 marca 2018 r. w K. pełniąc funkcję prezesa zarządu agencji (...) z o. o z siedzibą w K. przy ul. (...) świadczącej usługi w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 19 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2020.1409.t.j.) nie przedstawiła A. H. (2) przed skierowaniem go do pracy za granicą do podmiotu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na piśmie informacji o kosztach kursu językowego związanego z podjęciem pracy, tj. wykroczenia z art. 121c Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2020.1409.t.j.);

b) w dniu 19 marca 2018r. w K. pełniąc funkcję prezesa zarządu agencji (...) z o. o z siedzibą w K. przy ul. (...) świadczącej usługi w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 19 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2020.1409.t.j.) nie przedstawiła G. P. przed skierowaniem go do pracy za granicą do podmiotu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na piśmie informacji o kosztach kursu językowego związanego z podjęciem pracy,

tj. wykroczenia z art. 121c Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2020.1409.t.j.)

i za to w myśl art. 9 § 2 kw na podstawie art. 121c Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2020.1409.t.j.) po zastosowaniu art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia kary;

2. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty i obciąża ją zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt II W 312/19

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w K. była agencją pośrednictwa pracy, która świadczyła usługi związane z kierowaniem pracowników za granicę do pracodawcy zagranicznego zgodnie z art. 85 pkt 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

W okresie od 12 marca 2018 r. do 20 marca 2019 r. prezesem spółki była A. O..

/dowody: wyjaśnienia obwinionej – k. 196v, informacja ogólnodostępna z Krajowego Rejestru Sądowego, kopia postanowienia Sądu Rejonowego K. – Wschód w Katowicach z dnia 19.03.2019r.o wykreśleniu A. O. z KRS – k. 174 – 175, kopie umów pośrednictwa pracy – k. 81, 87/

Umowy związane z kierowaniem pracowników do pracy u pracodawcy zagranicznego zawierał pracownicy agencji, a nadzorował prezes.

/dowody: wyjaśnienia obwinionej – k. 196v./

W dniu 19 marca 2018 r. (...) sp. z o.o. zawarła z G. P. umowę pośrednictwa pracy dotyczącą skierowania go do pracy u pracodawcy zagranicznego L. C.. (...) z siedzibą w L.. Z kolei w dniu 23 marca 2018 r. (...) sp. z o.o. zawarła umowę pośrednictwa pracy z A. H. (2) dot. skierowania go do pracy u pracodawcy zagranicznego L. C.. (...) z siedzibą w L..

W zawartych umowach pośrednictwa pracy określono okres zatrudnienia oraz wynagrodzenie. W § 3 umów wskazano, że koszty dojazdu do miejsca zatrudnienia obciążają Pracownika, zaś w § 5 umów wskazano, iż brak jest opłat należnych agencji z tytułu poniesionych kosztów.

A. H. (2) i G. P. przedstawiono również dokumenty zatytułowane „Wskazówki dotyczące wyjazdu na stanowisko”, które zostały przez nich podpisane. W dokumentach tych wskazano miejsce wykonywania pracy w Y. we (...).

W dokumentach „Wskazówki dotyczące wyjazdu na stanowisko” wskazano również na inne koszty związane z wyjazdem za granicę. W szczególności w zakresie dotyczącym kosztów ubrania roboczego i wyżywienia wskazano, że pracownik pokrywa je w własnym zakresie. Z kolei w zakresie zakwaterowania wskazano, iż jest ono bezpłatne w okolicy miejsca pracy. Z dokumentu wynika również, iż zleceniobiorca został poinformowany o konieczności wykupienia dodatkowego ubezpieczenia, które wymaga pracodawca zagraniczny, a zleceniobiorca może takie ubezpieczenie, zgodnie z wymogami pracodawcy wykupić w wybranych przez siebie Towarzystwach (...) bądź w instytucjach rekomendowanych przez agencję. Dalej w dokumencie został umieszczony zapis, iż zleceniobiorca został poinformowany o możliwych, dodatkowych kosztach związanych z podniesieniem kwalifikacji zawodowych i językowych, które wymaga pracodawca zagraniczny, a odpowiednie świadectwo bądź certyfikat odbytego kursu, który świadczy o podniesieniu kwalifikacji, zleceniobiorca może uzyskać w wybranych przez siebie instytucjach bądź w podmiotach rekomendowanych przez agencję. Wreszcie w dokumencie wskazano, iż zleceniobiorca został poinformowany o warunkach mieszkaniowo socjalnych za granicą jak i również związanych z tym kosztach pobytu i życia za granicą.

/dowody: zeznania G. P. – k. 232, kopie umów pośrednictwa pracy – k. 81, 87 kopie dokumentów „Wskazówki dotyczące wyjazdu na stanowisko” – k. 82, 88./

Pracownicy kierowani do pracy przez (...) sp. z o.o. każdorazowo musieli ponieść koszty związane z kursem językowym. Pieniądze stanowiące opłatę za kurs były przekazywane przez pracownika agencji na rzecz innego podmiotu.

/dowody: zeznania M. K. – k. 253v – 254./

A. O. ma 45 lat, legitymuje się wykształceniem średnim. Jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę z najniższym wynagrodzeniem, a nadto pełni funkcję prezesa spółki E. Serwis z wynagrodzeniem 1.000 zł miesięcznie. Ma na utrzymaniu troje dzieci.

/dane osobopoznawcze – k. 177./

A. O. nie przyznała się do zarzuczonego jej czynu. Podczas rozprawy w dniu 4 października 2019 r. wyjaśniła, iż prezesem spółki była od 19 marca. Wskazała, iż przed okresem jej prezesury podpisywaniem umów zajmowali się pracownicy, zaś nadzorował to prezes, a za jej prezesury było tak samo. Podkreślała, iż umowy były opracowane na wzór Państwowej Inspekcji Pracy. Wskazała, iż osoby które kierowali do pracy często zwracały się z problemami, zaś agencja pośredniczyła w ich rozwiązywaniu. Dodała, iż dużo spraw, które są poruszane, nie miało miejsca za jej prezesury.

Sąd dał wiarę obwinionej **A. O.** w zakresie, w jakim nie przyznawała się do zachowań mających miejsce w czasie, gdy nie była prezesem zarządu spółki, a zatem dotyczących naruszenia obowiązków informacyjnych wobec K. K., W. M. (1), W. D., M. R., P. P., P. S. i W. M. (2). Zważyć należało, iż z dokumentu w postaci kopii postanowienia Sądu Rejonowego K. Wschód w (...)z dnia 19 marca 2019 r. wynikało, iż **A. O.** została wykreślona z KRS jako prezes spółki. Z kolei z ogólnodostępnych informacji ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym wynika, iż **A. O.** funkcję prezesa sprawowała w okresie od 12 marca 2018 r. do 20 marca 2019 r.

Dalej sąd dał częściowo wiarę obwinionej w zakresie, w jakim wskazywała iż agencja wywiązywała się z obowiązków informacyjnych wobec osób kierowanych do pracy u pracodawcy zagranicznego, bowiem w istocie kopie dokumentów w postaci umów pośrednictwa pracy zawartych z **A. H. (2)** i **G. P.** oraz podpisanych przez nich dokumentów w postaci „Wskazówek dotyczących wyjazdu na stanowisko” zawierały informacje, które stanowiły realizację tego obowiązku w znacznym zakresie.

Sąd nie dał natomiast wiary obwinionej w zakresie dotyczącym tego, iż agencja wywiązywała się z wszystkich obowiązków informacyjnych, bowiem przeczyły temu zeznania **M. K.**, która wskazała iż każda z osób kierowanych do pracy za granicę musiała ponieść koszt kursu językowego w kwocie ok. 150 zł, zaś środki na opłacenie kursu były przekazywane za pośrednictwem agencji (...). Sąd zważył, iż **M. K.** nie była w stanie wskazać, czy **A. H. (2)** i **G. P.** musieli ponieść koszty związane z dojazdem, zakwaterowaniem czy zakupem odzieży, jednakże miała pewność że w ich przypadku zaistniał koszt kursu językowego. Nadto świadek wskazała, iż w trakcie innej kontroli inspekcja pracy weszła w posiadanie dokumentacji świadczącej o przekazywaniu środków pieniężnych za kursy językowe przez pracownika agencji (...) na rzecz innego podmiotu. Zdaniem sądu **M. K.** była odpowiednio zorientowana w kwestiach dotyczących opłat, jakie ponosiły osoby kierowane do pracy za granicę przez agencję (...), bowiem przeprowadzała kontrole z ramienia inspekcji pracy. Podkreślenia wymagało, iż świadek wyraźnie wskazywała, że co do konieczności poniesienia przez **A. H. (2)** i **G. P.** innych kosztów nie miała wiedzy, a zatem w swych zeznaniach nie dążyła do nadmiernego obciążenia obwinionej. Sąd dostrzegł przy tym pierwotne nieścisłości w relacji **M. K.**, dotyczące tego czy od **G. P.** i **A. H. (2)** pobrano jakieś środki tytułem kosztów, o których nie byli należycie poinformowani, jednak w toku przesłuchania świadek ostatecznie stanowczo sprecyzowała swoje stanowisko w zakresie dotyczącym kosztów kursu językowego, a w konsekwencji wobec kategoryczności tego stwierdzenia sąd dał jej wiarę. Wprawdzie świadek **G. P.** wskazywał, iż nie przypomina sobie kosztów związanych z wyjazdem do pracy za granicę, o których

nie zostałyby poinformowany, niemniej jednak w ocenie sądu okoliczność ta nie przesądzała, iż takowych nie było. Zważyć należało, iż świadek nie pamiętał wielu okoliczności dotyczących zawartej umowy, choćby dotyczących tego czy umowa zawierała szczegóły dotyczące wynagrodzenia, świadczeń socjalnych czy ubezpieczenia. W konsekwencji zdaniem sądu zeznania świadka nie miały podstawowego znaczenia dla ustaleń sądu w kwestii przypisania obwinionej odpowiedzialności. Natomiast zeznania te było istotne w zakresie, w jakim świadek wskazywał, iż nie czuje się w żaden sposób pokrzywdzony i był zadowolony z pośrednictwa agencji (...) sp. z o.o., a sąd nie miał powodów by odmówić mu wiary w tym zakresie. Jednocześnie zaznaczyć należało, iż sąd dał wiarę świadkowi **M. K.** co do przedstawionych przez nią faktów, natomiast wyrażane przez nią stanowisko co do wywiązania się przez obwinioną z obowiązków informacyjnych stanowiły subiektywną ocenę świadka nie poddającą się kontroli z punktu widzenia wiarygodności, bowiem w tym zakresie ocena należała do sądu.

Sąd dał wiarę dokumentom w postaci kopii umów pośrednictwa pracy oraz „Wskazówek dotyczących wyjazdu na stanowisko”, bowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Dokumentowi w postaci Protokołu kontroli Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowego Inspektoratu Pracy w K. z dnia 26 września 2018 r. sąd dał wiarę co do faktu przeprowadzenia kontroli w spółce (...) we wskazanym czasie, czynności podjętych w ramach kontroli oraz osób przeprowadzających kontrolę, bowiem w tym zakresie był niekwestionowany przez żadną ze stron postępowania. Sąd nie czynił natomiast na podstawie tego dokumentu ustaleń co do charakteru nieprawidłowości stwierdzonych w ramach kontroli, bowiem w tym zakresie poczynił własne ustalenia w zakresie dotyczącym wypełnienia obowiązku informacyjnego z art. 19d ust. 1 pkt 2 ustawy o promocja zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Nadto ów protokół dotyczył również okoliczności nieobjętych zarzutem postawionym obwinionej w przedmiotowej sprawie. Podobnie dokumentom wyrażającym stanowiska inspekcji pracy bądź osób działającym w imieniu spółki (...) sąd dał wiarę wyłącznie co do ich autentyczności.

A. O. została obwiniona o to, że w K. przy ul. (...) będąc Prezesem Zarządu odpowiedzialnym za prowadzenie agencji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przy ul. (...) świadcząca usługę w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego nie przedstawiła osobom pp.: K. K. w dniu 28.02.2018 r., W. M. (1) w dniu 28.02.2018 r., W. D. w dniu 19.02.2018 r., A. H. (1) w dniu 23.03.2018 r., G. P. w dniu 19.03.2018 r., P. P. w dniu 09.03.2018 r., P. S. w dniu 09.01.2018 r., M. R. w dniu 09.01.2018 r., W. M. (2) w dniu 09.01.2018 r. i 19.02.2018 r. podejmującym pracę za granicą u pracodawców zagranicznych na piśmie informacji o kosztach, opłatach i innych należnościach związanych z kierowaniem do pracy oraz podjęciem i wykonywaniem pracy, tj. o czyn z art. 121c ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2018 r. poz. 1265 ze zm. oraz z 2018 r., poz 1669) w zw. z art. 19d ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2018 r. poz. 1265 ze zm. oraz z 2018 r., poz. 1669).

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż w toku postępowania ustalono, że A. O. była prezesem zarządu (...) sp. z o.o. od 12 marca 2018 r., a zatem mogła ponosić odpowiedzialność jedynie za nieprawidłowości związane z podpisaniem umów pośrednictwa pracy z A. H. (2) i G. P., wobec czego pozostałe zarzucone jej zachowania należało wyeliminować. Pismo oskarżyciela z dnia 3 stycznia 2020 r. (k. 213) sąd potraktował jako stanowisko w sprawie.

Dalej sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 19d ust. 1 pkt 2 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 18c tej ustawy przed skierowaniem osoby do pracy za granicą albo pracy tymczasowej, do podmiotu działającego poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, są obowiązane do przekazania jej na piśmie informacji o kosztach, opłatach i innych należnościach, w tym określonych w art. 85 ust. 2 pkt 7, związanych z kierowaniem do pracy oraz podjęciem i wykonywaniem pracy za granicą. Wedle przywołanego art. 85 ust. 2 pkt 7 ustawy kierowanie do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych za pośrednictwem agencji zatrudnienia odbywa się wyłącznie bezpośrednio do pracodawcy zagranicznego na podstawie pisemnej umowy zawieranej przez te agencje z osobami kierowanymi, a umowa ta powinna określać w szczególności kwoty należne agencji zatrudnienia z tytułu faktycznie poniesionych kosztów związanych ze skierowaniem do pracy za granicą, poniesione na:

a) dojazd i powrót osoby skierowanej,

b) wydanie wizey,

c) badania lekarskie,

d) tłumaczenia dokumentów.

Zdaniem sądu A. O. odpowiedzialna jako prezes spółki Euro – Kontakt za zawieranie umów pośrednictwa pracy z osobami kierowanymi do pracy u pracodawcy zagranicznego i informowanie ich o kosztach, opłatach i należnościach z tym związanym, wywiązała się z tych obowiązków w niepełnym zakresie.

Zdaniem sądu G. P. i A. H. (2) z pewnością zostali prawidłowo poinformowani o kosztach wskazanych w art. 85 ust. 2 pkt 7 ustawy o promocji zatrudnienia, bowiem w istocie agencja żadnych środków tytułem tego rodzaju kosztów od nich nie pobierała, co znalazło wyraz w § 5 umów pośrednictwa pracy, w których wskazano iż brak jest opłat należnych agencji z tytułu poniesionych kosztów.

Dalej zdaniem sądu zapisy umów pośrednictwa pracy oraz dokumentów w postaci „Wskazówek dotyczących wyjazdu na stanowisko” czyniły zadość obowiązkowi informacyjnym wynikającym z art. 19d ust. 1 pkt 2 w zakresie dotyczącym kosztów dojazdu do miejsca pracy, kosztów zakwaterowania, kosztów życia za granicą, kosztów wyżywienia czy też dotyczących dodatkowego ubezpieczenia. Otóż w przywołanych dokumentach wskazano, iż zapewnia się pracownikowi bezpłatne zakwaterowanie w pobliżu miejsca pracy, co w istocie oznacza brak jakichkolwiek kosztów w tym zakresie po stronie pracowników. Nadto we wskazanych dokumentach zawarto zapisy dotyczące obowiązku pokrycia przez pracownika we własnym zakresie kosztów dojazdu do pracy, wyżywienia, dodatkowego ubezpieczenia. Zdaniem sądu tym samym pracownicy byli świadomi konieczności poniesienia tych kosztów, jednakże w zakresie dotyczącym wyboru środka transportu, rodzaju żywności czy wreszcie ubezpieczyciela pozostawiono im możliwość wyboru. Zdaniem sądu za irracjonalne uznać należało taką interpretację przepisu art. 19d ust. 1 pkt 2, iż w sytuacji w której pracownikowi pozostawiono możliwość wyboru w zakresie środka transportu, rodzaju wyżywienia, agencja zobowiązana była informować o kosztach biletu lotniczego, autobusowego, kolejowego czy wreszcie kosztach benzyny w przypadku transportu własnego, kosztach zakupu konkretnych produktów żywnościowych, chemicznych czy odzieżowych. W istocie trudno byłoby sobie wyobrazić, by przy takiej interpretacji jakikolwiek podmiot był w stanie przekazać pracownikom pełne informacje.

Natomiast sąd doszedł do wniosku, iż obwiniona reprezentująca (...) sp. z o.o. nie poinformowała na piśmie G. P. i A. H. (2) o kosztach dotyczących obowiązkowych kursów językowych, za które zostały od nich pobrane środki pieniężne. Zauważyć należało, iż w dokumentach „Wskazówki dotyczące wyjazdu na stanowisko” wskazano, iż zleceniobiorca został poinformowany o możliwych, dodatkowych kosztach związanych z podniesieniem kwalifikacji zawodowych i językowych, które wymaga pracodawca zagraniczny, a odpowiednie świadectwo bądź certyfikat odbytego kursu, który świadczy o podniesieniu kwalifikacji, zleceniobiorca może uzyskać w wybranych przez siebie instytucjach bądź w podmiotach rekomendowanych przez agencję. Tymczasem jak ustalił sąd w oparciu o zeznania M. K. każdorazowo pracownicy kierowani do pracy za granicę zobligowani byli ponieść koszt kursu językowego w kwocie ok. 150 zł. Wprawdzie zadając pytania świadkowi obwiniona starała się wykazać, iż nie były to pieniądze należne agencji (...), to jednak zważyć należało, iż z relacji świadka M. K. wynikało, że były one przekazywane przez pracowników agencji na rzecz innego podmiotu. Jednocześnie zauważyć należało, iż na agencji zatrudnienia ciąży obowiązek informacyjny nie tylko w zakresie kosztów należnych agencji. W konsekwencji sąd uznał, iż okoliczność że środki za kurs językowy finalnie nie zasilają konta agencji, lecz były przeznaczone dla innego podmiotu, nie miała znaczenia. Zdaniem sądu istotne było to, iż koszty te były agencji znane i wymagane w każdym przypadku, a w konsekwencji winny znaleźć się w informacjach przedstawionych osobom kierowanym do pracy u pracodawcy zagranicznego. Tymczasem w zapisach dokumentów przekazanych G. P. i A. H. (2) znalazł się zapis o możliwości, a nie konieczności poniesienia takich kosztów, bez wskazania ich wysokości.

Zachowanie polegające na niedopełnieniu obowiązku informacyjnego wynikające z art. 19d ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2020.1409.t.j.) stanowi wykroczenie z art. 121c przywołanej ustawy.

A. O. zarzucono popełnienie jednego czynu w stosunku do wszystkich wymienionych w treści zarzutu osób, jednakże zdaniem sądu zachowania dotyczące niedopełnienia obowiązków informacyjnych w zakresie kosztów kursu językowego wobec G. P. i A. H. (2) stanowiły dwa czyny - podpisanie umów z wskazanymi osobami miało miejsce w różnych datach. Dodatkowo wskazać należy, iż w Kodeksie wykroczeń nie uregulowano instytucji czynu ciągłego.

W konsekwencji w ramach zachowań zarzuconych we wniosku o ukaranie sąd uznał A. O. za winną tego, że:

a) w dniu 23 marca 2018 r. w K. pełniąc funkcję prezesa zarządu agencji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przy ul. (...) świadczącej usługi w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 19 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2020.1409.t.j.) nie przedstawiła A. H. (2) przed skierowaniem go do pracy za granicą do podmiotu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na piśmie informacji o kosztach kursu językowego związanego z podjęciem pracy, tj. wykroczenia z art. 121c Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2020.1409.t.j.)

b) w dniu 19 marca 2018 r. w K. pełniąc funkcję prezesa zarządu agencji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przy ul. (...) świadczącej usługi w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 19 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2020.1409.t.j.) nie przedstawiła G. P. przed skierowaniem go do pracy za granicą do podmiotu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na piśmie informacji o kosztach kursu językowego związanego z podjęciem pracy, tj. wykroczenia z art. 121c Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2020.1409.t.j.).

Wykroczenie z art. 121c Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2020.1409.t.j.) zagrożone jest karą grzywny nie niższą niż 3.000 zł. Zgodnie z art. 9 § 2 kw jeżeli orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń wymierza się łącznie jedną karę. W niniejszej sprawie sąd postanowił zastosować art. 39 § 1 kw i odstąpić od wymierzenia A. O. kary za przypisane wykroczenie. Wedle art. 39 § 1 kw w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można – biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy – zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego.

Zdaniem sądu przypisane obwinionej wykroczenia nie charakteryzują się tak znaczącym stopniem społecznej szkodliwości, by wymagały wymierzenia kary grzywny. Zaznaczyć należało, iż zdaniem sądu obwiniona wywiązała się niemal z wszystkich obowiązków informacyjnych, poza jednym dotyczącym kosztów kursu językowego, którego koszt był stosunkowo niewielki – ok. 150 zł. Dalej sąd zważył, iż niedopełnienie obowiązków informacyjnych dotyczyło dwóch pracowników, a nie ośmiu jak pierwotnie zarzucił oskarżyciel. Istotne było również to, że G. P. i A. H. (2) – jak wynikało z zeznań M. K. – nie składali skarg w związku z koniecznością pokrycia kosztów kursu językowego, zaś G. P. przesłuchany w charakterze świadka wskazał, iż był zadowolony z usług agencji. Jednocześnie sąd zważył, iż w toku postępowania nie ujawniły się informacje dotyczące nieprawidłowości w funkcjonowaniu społecznym obwinionej. Obwiniona czynnie uczestniczyła w postępowaniu mimo iż w tym czasie zmagala się z chorobą nowotworową. W konsekwencji sąd doszedł do wniosku, że funkcje wychowawcze i prewencyjne jakie ma spełniać kara, w odniesieniu do obwinionej zostaną osiągnięte, nawet w przypadku odstąpienia od wymierzenia kary.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 119 § 1 kpw w zw. z art. 627 kpk. W szczególności sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustalając jej wysokość na podstawie art. 5 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Nadto sąd zasądził od obwinionej zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 120 zł na podstawie § 2 i § 3 pkt 1

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. poz. 2467).